

Sygn. akt V KZ 28/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. S.**

skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 sierpnia 2019 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej IV Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt IV WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

K. S. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. II K (...), za trzy czyny z art. 56 § 1 lub 2 k.k.s. i in. Wymierzono mu karę łączną roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 3 lat próby. Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. IV Ka (...), umorzono postępowanie w stosunku do dwóch z przypisanych oskarżonemu czynów z powodu przedawnienia karalności, uchylono ponadto orzeczenie o karze łącznej. Utrzymano natomiast w mocy skazanie za przestępstwo opisane w punkcie 1 aktu oskarżenia. Za przestępstwo to K. S.

wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, formułując w niej jeden zarzut – rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Zaskarżonym postanowieniem odmówiono jej przyjęcia, zauważając, że jest ona niedopuszczalna z uwagi na to, że skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a obrońca skazanego nie wskazał w kasacji uchybień przewidzianych w art. 439 § 1 k.p.k.

Obrońca skazanego wniósł zażalenie na powyższe zarządzenie podnosząc, że w sprawie zachodzą bezwzględne przesłanki odwoławcze, które Sąd powinien rozpatrzyć niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i nie mogło zostać uwzględnione. Z art. 523 § 2 k.p.k. wynika, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to, zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Słowo „wniesionej” w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. oznacza, że to w kasacji podnieść należy zarzut wystąpienia przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. W przeciwnym razie kasacja uznana zostanie za niedopuszczalną. Nie można zatem podnosić faktu wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych dopiero w zażaleniu, wniesionym zresztą już po terminie do wniesienia kasacji. Postępowanie kasacyjne, podobnie zresztą jak postępowanie apelacyjne, musi zostać zainicjowane skargą, to jest wniesioną w terminie i dopuszczalną kasacją. Dopiero po jej przyjęciu Sąd Najwyższy może przystąpić do badania zasadności kasacji i na podstawie art. 536 k.p.k. kontroli zaskarżonego orzeczenia także poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Przy braku skutecznej skargi badanie takie nie może przynieść skutku w postaci uchylenia wadliwego wyroku.

W przedmiotowej sprawie zasadnie odmówiono przyjęcia kasacji, w której treści w żadnym miejscu nie odwołano się do przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k.,

a obrońca skazanego może ewentualnie ubiegać się o wywiedzenie kasacji na podstawie art. 521 k.p.k.

W tym stanie rzeczy zaskarżone zarządzenie jako zasadne należało utrzymać w mocy.